

Колись давно їздили чумаки в Крим по сіль. Дорога була далекою. Вози, наповнені мішками з сіллю, важко було тягнути волам. Кругом безкрайній степ, вгорі палюче сонце.

Побачили чумаки вдалині річку і швидко направилися до неї. Зупинилися, від річки потягло прохолодою. Вода була чистою, доброю на смак. Напилися чумаки, напоїли волів і лягли відпочивати, сил набиратися в дорогу. Поснули чумаки під розлогою вербою, а воли стоячи жували жуйку.

Один молодий віл любив заходити у воду по самі вуха і там відпочивати. Потягнув воза із сіллю у воду, стоїть, ніжиться а сіль потихеньку мокне та розтає. Наніжившись, віл вийшов з води задоволений, так легко стало йому тягнути порожнього воза. Чумаки прокинулися, почали лагодитися в дорогу.

— Треба набрати води, — сказав старший.

— Так, я зараз наберу, — погодився молодший чумак. Та спершу ще хотів напиться.

Що це таке? Вода солона! — крикнув хлопець.

Всі підбігли, почали пробувати, і справді — вода солона. І тут господар молодого вола здогадався про все, бо знав звички своєї худобини, але забув його прив'язати, то й залишився без солі. Ну що тут будеш робити?!

— Ми поділимося з тобою, не журись. А річка буде зватися Солона, ми будемо щоразу зупинятися біля неї на перепочинок, — сказав старший чумак.

Так, згодні, розкажемо про річку Солона всім, — загули чумаки.

Швидко поширилася чутка про вола, про сіль і про річку. І з тих пір до цього дня річка так і зветься Солоною.